

mosca morta

Salvador Vergés i Tejero

associació
**helena
jubany
i lorente**

2 DE DESEMBRE DE 2025 / OBRA GUANYADORA
DEL XVIII **PREMI HELENA JUBANY** DE NARRACIÓ CURTA
O RECALL DE CONTES PER A SER EXPLICATS

Foto: Núria Martínez

Salvador Vergés i Tejero

Olot, 1976. Enginyer de Camins, Canals i Ports per la Universitat Politècnica de Catalunya, va treballar dins aquest sector professional durant deu anys calculant estructures i dirigint obra civil i edificació. Posteriorment, amb l'arribada de la crisi financera del 2008, va fer la Incorporació com a Jove Agricultor i va donar continuïtat a l'explotació ramadera de vedella de pastura dels seus sogres, al Mas la Carrera de la Vall d'en Bas, amb un projecte empresarial que fou guardonat amb el Premi PITA 2015 com a Millor Jove Emprenedor Agroalimentari segons la Generalitat de Catalunya i el 2016 segons la Patronal CECOT. Va obtenir també, el 2016, el Reconeixement a la Qualitat Lingüística Empresarial segons l'Associació de Joves Empresaris de Catalunya (AIJEC). Des del 2021, exerceix com a diputat al Parlament de Catalunya. En l'àmbit personal, li apassiona sortir a córrer per la muntanya i viatjar. I, tot i que sempre li ha atret l'escriptura, *Mosca morta* és la seva estrena literària: un relat curt de base autobiogràfica sobre la pagesia, la solitud i —sobretot— la salut mental.

mosca morta

Salvador Vergés i Tejero

© Associació Cultural Helena Jubany i Lorente, 2025
<https://helena.jubany.cat/associacio>

Autor:
Salvador Vergés i Tejero

Imatge de portada:
Salvador Vergés i Tejero

Disseny gràfic i maquetació:
Joan Jubany i Lorente (Punts·Volats)

Correcció lingüística:
Joan Jubany i Itxart

Impressió:
Giromail

“Mosca morta” és l’obra guanyadora del 18è Premi Helena Jubany de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que s’ha lliurat a Mataró el 2 de desembre de 2025, coincidint amb el 24è aniversari de la mort de l’Helena.

*A l'Alicia, en Bernat, la Maria i la Rita.
Amb vosaltres, les mosques perden importància.*

mosca morta

Aquesta història està basada en fets reals. Només la bona sort i la serenor d'esperit han fet que aquests fets —reals— no hagin derivat en tot el que aquí s'explica. *Zzzt...!*

—En Camós és mort! En Camós és mort! Ai, Déu meu!

La senyora Isidra, amb una mà tremolosa repenjada al bastó, cridava desconsolada des de la carretera estant. Al camp de just al davant, estirat en una posició inquietant, jeia el cos sense vida d'en Camós, un pagès del poble conegut per tothom. Al seu costat, jeia també un tub de reg agrícola d'alumini, i més enllà n'hi havia més, alguns de ja instal·lats i altres d'amuntegats esperant el seu torn. Eren llargs i prims i perfectament rectes, de sis metres cadascun. Però tant li fot; el cas és que el pobre Camós era ben mort.

Aquells dies, la primavera començava a convèncer l'hivern d'anar-se'n lluny. El fred ja no era tan intens al Mas Camós, i en Camós —a pagès és igual quin cognom tinguis perquè et diran per la casa d'on

ets— estava empenyat amb les primeres mosques que ja havien arribat. Ell no havia acceptat mai considerar-se un home excessivament maniàtic ni primmirat però, això és cert, li molestava moltíssim tenir mosques dins de casa bronzint. Poc amic dels pesticides, havia provat tota mena de remeis casolans —alguns d'inversemblants— per acabar amb aquells insectes fastigosos i pesats. Però res de res. Ni les trames d'aigua, sucre i vinagre, ni les plantes aromàtiques, ni les tires enganxoses... Al final, fora invents i a fer el que podia amb una pala matamosques de les de tota la vida. *Pam! Pam! Patapam!* Tot i que hi tenia prou traça, l'efectivitat era realment molt baixa. Però així anava tirant, en Camós, conformat entre mosques esquerpes, renecs de frustració i algun èxit puntual. De fet, mai no havia acabat d'entendre per què caram no havia de tenir sentit provar de matar mosques a canonades... Cony de mosques!

Un matí, mentre anava a comprar llavor a la Cooperativa —o la *Comparativa*, com li'n deien alguns—, va passar per davant del basar xinès que feia poc que havia obert als afores del poble. Talment com el lesionat crònic conservador que acaba provant l'acupuntura per desesperació, va sentir dins seu el rampell d'entrar en aquell magatzem sense ànima i veure quina solució antimosques li oferia. I va ser allà dins. Recordaria sempre més aquell instant. Fou tot passejant xino-xano entre passadissos replets d'estrís de plàstic multicolors i marques no t'hi fixis que els ulls li van quedar clavats en una raqueta. Aparentment, semblava una raqueta de joguina, potser per jugar amb

una piloteta d'escuma, però no: “Fly killer”. Portava aquestes lletres escrites al damunt, al costat d'unes altres, molt més petites, que advertien que les piles no hi anaven incloses. Era una raqueta amb les cordes metàl·liques i un botó vermell al lateral ideada per electrocutar les condemnades mosques amb eficàcia i sense pietat. Era el giny perfecte. Només el preu sospitosament baix, de cinc euros, va fer dubtar un moment en Camós, però, emocionat com estava amb la troballa, va agafar l'eina pel mànec i la va comprar.

Ja de nou al mas, va descarregar els sacs de llavor a la cabanya i va entrar esperitat ell i raqueta cap a dins de casa. Es va quedar palplantat al mig de la cuina, en absolut silenci, amb els braços mig oberts a cada costat del cos. Amb la mà dreta aguantava ferma la raqueta. Tenia el coll lleugerament girat i la barbata amunt, com si així pogués percebre millor el més mínim bronzit delatador. Amb la mirada de reüll escombrava de cap a cap tota l'estança. La tensió es podia mastegar. Sabia que la cuina era el lloc preferit d'aquells insectes insuportables. Si no era damunt la rajola, era a la taula, o a l'aigüera. On fos, però sempre hi havia alguna o altra mosca atreta per les restes microscòpiques —o no tan microscòpiques— de menjar. Es moria de ganes de poder estrenar aquell aparell justicier “Made in China”. I de sobte: *Zzzt...!* Cop de cap a l'esquerra. *Zzzt...!* Cop de cap a la dreta. Era allà, a sobre dels fogons. La maleïda, tan immòbil com preparada per sortir volant en una mil·lèsima de segon. En Camós s'hi va aproximar cautelosament, mesurant cada pas, fins que la va tenir a l'abast del radi del

seu braç enraquetat. Es va parar, va contenir la respiració, va acostar lentament la raqueta cap al lloc del crim amb el botó lateral premut pel dit gros i... *Zasss!* Amb un revés perfecte va tallar l'aire de la cuina interceptant l'enlairament explosiu però infructuós de la malaurada mosca. *Xec! Xetxetxet!* La mosca, o més ben dit, allò que quedava de la mosca, va caure a terra fregida sense oli per l'espurna elèctrica letal desprenent un fum de socarrim clarament ofensiu. Una d'una. Millor estadística, impossible. L'home se sentia victoriós i cofoi d'haver pogut comprovar de bell antuvi l'eficàcia —o l'eficiència si en tenim en compte el preu— d'aquella joia armamentística domèstica.

La vida no li havia somrigut gaire, a en Camós. La mare havia mort en el part, i el pare, que ja era un xic cafre, s'havia anat morint a poc a poc, amb els anys, abraçat a la beguda. Ell, sol i solter, havia viscut sempre en aquell mas que li anava gros, ple d'habitacions sense vida. Tenia una petita granja de porcs que engreixava per a un altre, una vaca que munyia per a ell, quatre gallines que li ponien, una mica d'hort i set quarteres de conreu. I amb això ja anava fent. De petit, l'havia alletat la Isidra, una dida que vivia al poble i que cada dia anava caminant fins al mas. Segurament, aquest havia estat l'únic afecte, l'únic sentiment d'estimació que en Camós havia rebut a la vida, i ni tan sols el podia recordar. Bé, aquest i la companyia d'en Feliu, el gat de la senyora Isidra que, curiosament, des de feia uns anys, es deixava

caure tot sovint pel mas, com si conegués el lligam làctic que un dia l'havia unit amb la seva mestressa. De poca escola i d'encara menys gresca, en Camós s'havia dedicat tota la vida al camp i al bestiar, i a sortir de casa només per a allò que li era imprescindible. I sí, malgrat tot, era prou feliç.

Cada migdia, després d'haver condeït els animals, que era sempre la seva última feina del matí, en Camós entrava a dins de casa a fer-se el dinar. Sabia que, per més bé que hagués tancat portes i finestres abans de sortir, trobaria mosques a la cuina. Ara, però, amb la raqueta, la cosa començava a semblar-li diferent. Per sorpresa seva, i tot i que si algú li ho hagués demanat ell ho hauria negat amb tota rotunditat, notava una miqueta d'emoció a dintre seu. En efecte, allò que sempre li havia representat un maldecap que calia resoldre per pura necessitat, matar les malfumudes mosques, estava, de cop i volta, adquirint una nova i desconeguda dimensió. Com més mosques liquidava, més i més gust hi trobava. Fins que va arribar un dia, no gaire enllà, que aquell gust ja va prendre forma de passió; i aquella passió, poc temps més tard, es va convertir en una veritable obsessió.

En Camós, al principi sense saber-ho però després ja amb tota la consciència, va desenvolupar un autèntic mètode per matar mosques amb raqueta elèctrica. Cada dia que passava tornava més aviat a casa. Entrava a la cuina, tancava de nou la porta darrere seu i comptava quantes n'hi havia aquell matí. *Una, dues... Allà a sobre la tercera... I dues més a la finestra, cinc.* Un cop dimensionat l'objectiu, comença-

va la batuda. Tenia diferents estratègies segons si la mosca en qüestió estava en una superfície horitzontal o vertical. Per a les primeres, la millor tècnica consistia a acostar-s'hi sigil·losament a vol rasant amb el revés de la raqueta i accelerar explosivament el moviment just quan l'execrable mosca arrencava a volar. Per a les segones, en canvi, havia comprovat empíricament que resultava més eficaç atrapar-les amb la raqueta posada plana contra el parament vertical tot impeding-los així qualsevol via d'escapatòria. Unes i altres, però, feien la mateixa mala fi: espeternecs i fum de socarrim (una flaire, per cert, que, per a en Camós, va passar de ser una pudor repugnant a una addictiva olor de victòria). Sovint, la descàrrega no les matava del tot sinó que queien a terra i començaven a rodar a tota velocitat com una baldufa, sense moure's del lloc. Aleshores, òbviament, les rematava sense necessitat d'haver de fer cap acció ràpida; lentament, gaudint del moment.

Tampoc la seva estratègia no era la mateixa segons quina fos la mida de la mosca. Havia observat que les més grosses tenien un vol més lent i menys reactiu que no pas les petites. Li encantava quan una moscassa —una mosca de les que es podien considerar peça de caça major— venia cap a ell des de l'altra punta de la cuina tot volant amb aquell brunzit greu i feixuc. Aleshores, en Camós, amb els peus ben fermes a terra, agafava fort la raqueta i... *Zasss!* Li etzibava un revés a dues mans que enviava l'animal a l'altre barri, en aquest cas sense necessitat ni de pitjar el botó vermell del lateral. En “unplugged”.

De dípters, que es veu que era com s'anomenaven les mosques i els mosquits, n'hi havia prop d'un centenar d'espècies diferents a Catalunya. Ho havia buscat a la Gran Enciclopèdia Catalana. Els seus vint-i-quatre volums ocupaven de cap a cap el sobre de la calaixera de la sala des que, uns quants anys enrere, un venedor insistent, d'aquells de "pensi-s'ho, almenys, i ja tornaré a passar un altre dia", l'havia acabat convencent de comprar-la. Les més habituals a la cuina del Mas Camós eren, però, la mosca d'estable, la mosca grisa domèstica, la mosca verda i la mosca blava o mosca de la carn. I algun tàvec despistat, que podia arribar a mesurar més de dos centímetres de llarg i que, juntament amb els bernats pudents, eren festa major per a en Camós. Això sí, si mai entrava alguna abella a dins de casa, la indultava sense dubtar-ho ni un segon i li obria portes i finestres fins que se n'anava. La mel dels bucs de casa que li donava el pare quan ell era petit era un dels escassos bons records que guardava de la seva infància. També havia llegit que, als boscos de Sud-amèrica, hi vivia la Mosca Gegant, la *Gauromydas heros*, la mosca més gran del món, que feia fins a set centímetres de llarg i deu o dotze d'extrem a extrem de les ales. En Camós salivava només d'imaginar-se un combat d'ell i raqueta contra aquella criatura gairebé sobrenatural. Quantes enrampades devien caldre per acabar amb una mosca de tals dimensions...?

Zzzt...! En Camós ja no tenia interès en res més que no fos matar mosques. Treballava d'esma i per força, enllestia les feines ràpidament

i de qualsevol manera per poder tornar a entrar a casa al més aviat possible i continuar amb la seva lluita, amb la seva causa. La seva obsessió no parava de créixer; i ho feia proporcionalment a la millora del seu percentatge d'efectivitat en la matança. Portava un registre escrit en una llibreta, i hi anava anotant el nombre de mosques que havia mort cada dia, de quin tipus eren i amb quants intents. Fins i tot ja veia factible organitzar competicions oficials de matar mosques a raqueta elèctrica. Ho promouria ell mateix, i tant! D'acord que no havia estat mai un home gens sociable, però just s'adonava que era perquè no havia tingut mai res a oferir al món, a oferir als altres. Ara, en canvi, sí. Per fer-ho, caldria crear unes normes homologades i estandarditzar l'espai i el material i escollir una tipologia concreta de mosca i... I el pobre Camós s'estava tornant boig.

Havia arribat a un punt que ja no en feia prou de matar les que li entraven ves a saber com i per on a dins de casa. Ara ja obria expressament portes i finestres perquè n'hi entressin més i, un cop dintre, tancava totes les obertures, i a gaudir... Matava mosques al matí, a la tarda i al vespre. Matava i reia; reia i matava. No aconseguia saciar la seva ànsia de martiri i mort. Aquella raqueta de cinc euros, que ja era com una extensió biònica del seu braç dret, li havia acabat desbocant tot l'instint assassí que duia a dins i que ell desconeixia. Cada mosca era la metàfora d'una injustícia pendent de respondre, cada descàrrega una venjança plaent, cada mosquicidi una celebració dement.

Aquella darrera nit, i com cada nit des d'en feia moltes, en Camós jeia al seu llit en la més absoluta foscor i amb la raqueta ben agafada. Escrutava la negror, immòbil i amatent, per percebre a temps el *Ziiiiii...!* de cada randell, de cada mosquit, de cada mosca si era el cas, i poder-los matar sacsejant instintivament en el no-res el seu braç armat de botxí. Delirava veient com s'il·luminava un instant l'habitació amb l'electrocució del condemnat insecte. I sense saber-se adormit, va caure en un somni profund i angoixant. Entre suor, esgarips i contorsions, allí, estirat al seu llit, en Camós es convertia kafkianament en una mosca gegant. Primer li brotaven unes antenes erectes del front, després li creixien unes ales enormes a l'esquena, els ulls se li botien fins a sortir-li del cap i, finalment, el seu cos sencer es recargolava i quedava transformat, amb un darrer espasme incontenible, en un tòrax i un abdomen negres i peluts. Sense ni temps de poder assumir la seva nova i inesperada condició, una veu pertorbadora i fantasmagòrica el clamava, punyent: Camós, camós, camosca, mosca, Mosca...! I, de sobte, alguna cosa immensa i desconeguda se li acostava a la velocitat del llampec des d'un sostre infinit... *Pam!!!* Una raqueta elèctrica mastodòntica queia damunt d'en Camós, damunt de la Mosca, esclafant-l@ i electrocutant-l@ definitivament.

En Camós es va despertar de cop i sobresaltat. Amb la mà tremolant-li de por, va obrir el llum i va poder comprovar, alleugerit, que tot plegat havia estat un malson. Amb la lucidesa i la serenor de les primeres

hores del dia, que per a ell eren l'estona amb menys mono de raqueta, es va sentir profundament desgraciat i culpable. Sabia que estava descuidant la seva feina de pagès. Ni els porcs ni els sembrats no anaven a l'hora. Putes mosques. Es va conjurar per deixar instal·lats, aquell mateix matí, els tubs de reg al camp gran del mas, on cada any conreava blat de moro. L'estiu se li estava tirant al damunt i, si no s'hi afanyava, al setembre no colliria res... Va carregar els tubs al remolc del tractor i va anar fins al camp per la carretera que unia, a poca distància, el mas amb el poble. Un cop allí, va descarregar els tubs i es va disposar a repartir-los. Eren llargs i prims i perfectament rectes, de sis metres cadascun. Es connectaven entre ells tot formant una quadrícula a terra, i s'unien també a unes astes verticals que eren les encarregades de regar les plantes per sobre per aspersió. En Camós treballava concentrat. No podia negar que notava ja dins seu aquell neguit creixent que només podia apagar tornant a casa amb la raqueta. Però s'havia compromès amb si mateix que acabaria la feina i hi estava posant tota la voluntat, malgrat li costés. Era una tasca força repetitiva: agafava pel bell mig, pel centre de gravetat, un dels tubs de la pila que havia deixat feta a la vora del camp i, tot caminant, el portava fins al lloc on després l'hauria de connectar. I així successivament. Com que eren d'alumini, no pesaven gaire i es podien transportar prou bé. Però n'hi havia una bona colla i el piló no semblava acabar-se mai. Mentre feia un bufet, va veure carretera enllà la Isidra, la seva dida, que s'acostava cap on era ell caminant a poc a poc amb el bastó. Era gran però es mantenia valenta

i, si no plovia, sortia cada tarda a fer el passeig. Ell ho sabia perquè sovint la veia des del mas estant, que quedava una mica alçat. Els tubs tenien un extrem mascle i l'altre femella i, per tant, calia disposar-los en el sentit correcte per poder-los acoblar. En Camós es va adonar que un dels tubs estava col·locat a terra a l'inrevés. Remugant algun reneç perquè la cosa se li estava fent llarga, va agafar el tub per un cap i, fent força, el va aixecar dret amunt com una perxa olímpica per girar-ne la posició. *Xec! Xetxetxec!* No va caldre ni que el tub arribés a tocar la línia de mitjana tensió que passava per sobre del cap d'en Camós. Un arc elèctric a vint-i-cinc mil volts entre el cable i l'extrem superior del tub el va fulminar. Electrocutar. Fregir. Socarrimar. Alliberar.

Epíleg hermenèutic

Benvolgut [nom del lector], moltes gràcies per llegir-me. Espero que t'hagi agradat. O, almenys, que t'hagi desagradat. Vull dir que la pitjor cosa que pot passar-li a una obra, per petita que sigui, és que et deixi indiferent. El conte, per tant, ja s'ha acabat. S'acaba quan diu "Alliberar"; així, pronunciat amb un to greu, com transcendental, i amb un silenci sostingut al final, d'aquells que, pretensiosament, donen per fet que tu, el lector, et posaràs a reflexionar sobre el "brillant i treballadíssim sentit metafòric" que t'ha volgut transmetre l'autor. I mira, et seré sincer: no crec gaire en això del suposat procés creatiu. Més aviat penso que, molt sovint, l'artista, l'escriptor, qui sigui, deixa córrer soltes la seva imaginació i la seva inspiració i és després, un cop ha acabat, que s'ho mira i s'ho remira i decideix què caram deu significar allò que li ha sortit de dins. O és que una pintura abstracta no es pot interpretar de tantes maneres diferents com ulls se la goitin i totes seran ben respectables? Doncs com et deia: la qüestió, al capdavall, és que et commogui, o que et remogui.

I feta la prèvia, m'agradaria compartir amb tu, estimat [nom del lector], aquesta moralitat final:

No ens obsessionem amb les putes mosques. Ni són realment tan tan problemàtiques ni les podrem eliminar mai del tot. I, en canvi, donant-los massa importància potser seran elles que acabaran amb nosaltres. Amb qui cal lluitar, tot sovint, és amb un mateix. *Zzzt...!*

Bonus trac bonastruc

—D'acord, doncs. Ja me la portaràs quan et vagi bé. I moltes gràcies.

Aquell xicot de Barcelona —Ramon, es deia— hi va insistir tant que al final vaig acceptar quedar-me l'enciclopèdia. No pas pel valor que pogués tenir, que devia ser ben poc, ni per l'ús que a la meva edat podeu comptar que en faria, però què voleu que us digui, em va fer il·lusió poder tenir a casa algun record del pobre Camós.

En Ramon era l'únic parent que se li coneixia, un cosí segon per part de mare, també solter però força més jove que ell, i amb qui molt de tant en tant es veu que es feien alguna visita. Ara, de fet, amb la tràgica mort d'en Camós, li havia tocat la rifa, com se sol dir. Ell era l'únic hereu del mas i, per tant, s'hauria d'encarregar d'administrar la finca i les pertinences del malaurat difunt.

Feia dos mesos ja de l'accident, i jo havia sortit a fer el meu passeig diari per la carretera que uneix el poble i can Camós. Des d'aleshores, el mas estava tancat i barrat de portes i finestres i amb una cadena a l'entrada del camí. Aquella tarda, però, vaig veure que hi havia un cotxe aparcat a l'era i la porta principal mig oberta. Vaig decidir acostar-m'hi: "Déu vos guard...!". Al cap de poca estona va sortir un home

prim i baixet, d'uns quaranta anys, que em va saludar. Em va explicar que es deia Ramon, que acabava d'heretar el mas i que havia vingut a organitzar i decidir què fer amb tot allò que hi havia a dins de la casa. Jo li vaig respondre que em deia Isidra i que havia set la dida d'en Camós. I em va convidar a passar. Allí, a la sala, tenia a mig fer dos pilons. Un amb totes les coses que calia llençar: estris de neteja, roba, una raqueta de matar mosques, una cadira trencada... I l'altre amb les coses que volia carregar al cotxe per endur-se-les. A la paret de darrere, a sobre d'una calaixera, hi havia la Gran Enciclopèdia Catalana, amb els seus vint-i-quatre volums d'un verd —paradoxalment— guàrdia civil. En Ramon devia haver vist que me'ls mirava perquè de seguida va deixar anar, tot convençut:

—Quedi-se-la! Sí, i tant, quedi-se-la vostè. Ja la hi acostaré jo mateix a casa seva, Isidra. Si li soc sincer, no sabia a quin piló posar-la... Així tindrà un record del meu cosí. I té nets? Els podrà ensenyar què hi havia abans de l'internet!

Tot gronxant-me al balancí, em goitava absorta els llocs dels vint-i-quatre volums de l'enciclopèdia que tenia al davant. Havia alliberat espai d'un moble baix que tenia al menjador i havia demanat a en Ramon que la desés allà a sobre. “1 a-Alf, 2 alg-Aqu, ..., 24 venu-Zyt”. *Zzzt...!*, com el soroll que fan les maleïdes mosques, vaig pensar. La veritat, però, és que, més que mirar aquells llibrots, els meus ulls perduts ima-

ginaven el pobre Camós agafant-ne un i consultant-hi ves a saber què. Els devia fer servir sovint en Camós? De fet, a sant de què tenia una enciclopèdia en Camós? En fi. Els meus ulls van topar amb un full de paper que sobresortia de les pàgines perfectament enrasades d'un dels volums. Encuriosida, em vaig aixecar del balancí i el vaig estirar. Era un foli engroguit i mal doblegat amb uns versos escrits a mà, només per una cara, i amb prou bona lletra. Estava signat: "Esteve Camós". El cor em va glatir. Em feia il·lusió haver tingut la bona sort de trobar-me aquelles paraules d'en Camós, diguessin què diguessin. Una llàgrima em va regalimar galta avall. Una llàgrima de culpa i de tristesa, ho he de reconèixer. Una dida no és una mare, però guarda sempre més a dins seu una estima i un vincle especial cap a les criatures que ha alletat. I en el cas d'en Camós, del petit Esteve, em sentia decebuda amb mi mateixa de no haver intentat mai res, fos què fos, per ajudar-lo a fer menys amarga la seva perpètua solitud, més enllà d'haver amanyagat per separat el mateix gat... Lentament, em vaig tornar a asseure al balancí. Em vaig posar les ulleres, amb els versos tremolosos entre els dits:

No és por. És por a tenir por.

Temo témer, més no temo res ni ningú.

És, doncs, por? Sí, la pitjor por...

(...)

“Mosca morta”, de
Salvador Vergés i Tejero.
Semonkong, agost del 2025.

Agraïments de l'autor:
Alicia Carrera i Boix
Anna Riera i Pijoan
Josep Garriga i Vergés
Eva Carrera i Boix
Salvador Carrera i Picart
Salvador Vergés i Cubí
Jordi Dilmé i Punset
Jaume Nogués i Llorens
Àngel Burell i Collelldevall
Família de l'Helena Jubany

Agraïm a les persones i institucions relacionades a continuació que amb les seves aportacions hagin contribuït a fer possible l'edició d'aquest llibret:

PERSONES:

Lluïsa Alfonso i Oliveró

Joan Aliberas i Maymí

Joaquim Barbena i Martínez

Maria Bermúdez i Esquerra

Josep Bermúdez i Guillamon

Sara Bonet i Monné

Toni Cantó i Vera

Elvira Carrió i Arumí

Marga Casamitjana i Franco

Carme F. Villabob

Família Fontana i Nogueiro

Família Làzaro Prat

Família Punsola i Vidal

Anna Fité i Pons

Rebecca Fradera i Jubany

Roger Fradera i Jubany

Jordi Fradera i Noè

Isabel Gadea i Valera

Miguel Ángel Genestar i Pujana

Francesc Girbau i Cucurull

Diana González i Lorente

Esteve Guardiola i Bufí

Meritxell Jubany i Canals

Joan Jubany i Itxart

Josep Jubany i Itxart

Montserrat Jubany i Itxart

Pol Jubany i Itxart

Rita Jubany i Itxart

Joan Jubany i Lorente

Cinta Jubany i Mulet

Joan Jubany i Mulet

Josep Jubany i Rodríguez

Míreia Jubany i Rodríguez

Ramon Llinés i Camps

Maria López i Vaello

Maria Majó i família

Carles Manté

Núria Manté i Bartra

Josep Martín i Barbena

Rocío Martín i Sánchez

Dídac Micaló i Rabeque

Mercè Montserrat i Bartra

Salvador Morera i Tanya

Carla Mulet i Matas

Jordi Puig i Panella

Alfred Quintana i Garrido

Núria Ribas i Martí

Blai Manel Saleta i Manté
Soledad Sánchez i Escobar
M. Àngela Serra i Torrent
Dolors Serra i Lesan
Caterina Solà i Ramoneda
Assumpta Triadó i Aymerich
Roser Trilla i Prujà
Gemma Xarles i Jubany
Jordi Xarles i Jubany
Montserrat Xarles i Jubany

INSTITUCIONS:

Ajuntament de Mataró
Universitat Oberta de Catalunya (UOC)
Diari Ara
Punts Volats
Biblioteca Antoni Comas de Mataró
Biblioteca Frederic Alfonso i Orfila de Sentmenat
Biblioteca Pompeu Fabra de Mataró
Biblioteca Popular de Mataró

Aquesta obra ha estat editada per
l'Associació Cultural Helena Jubany
gràcies als convenis amb
la **Direcció de Cultura de l'Ajuntament de Mataró**
i la **Universitat Oberta de Catalunya**
i les aportacions dels membres de l'associació i altres persones.

S'ha distribuït gratuïtament amb el **diari Ara**
el dia 28 de desembre de 2025.

associació
**helena
jubany
i lorente**

Enamorada de la lectura des de l'adolescència, l'**Helena Jubany** visqué a l'entorn del llibre com a periodista, llibretera, contertuliana, autora de recensions, correctora, bibliotecària, contacontes... i darrerament esbrossava il·lusionada el camí de la producció pròpia amb relats curts. Però aquest moment dolç de la seva vida i la seva vocació literària va ser estroncat la matinada del 2 de desembre de 2001, en què fou assassinada, a l'edat de 27 anys. Un dels presumptes autors del seu assassinat és en presó preventiva a l'espera que se celebri el judici.

L'Associació cultural Helena Jubany i Lorente, creada per familiars, amics i companys de l'Helena, vol mantenir encesa la flama del seu record i prendre el relleu de la seva il·lusió per la creació literària i la narració oral.

Amb aquesta finalitat, l'associació ha instituint el Premi Helena Jubany de narració curta o recull de contes per a ser explicats, que es convoca cada any el 27 de febrer, data del naixement de l'Helena, i es lliura el 2 de desembre, data de la seva mort.

+info a helena.jubany.cat

18è premi ²⁰²⁵ **Helena Jubany**

de narració curta
o recull de contes
per a ser explicats

ara.cat

CULTURA
MATARÓ

